Hồi thứ ba

Huyết Vũ thư từ đâu xuất phát

Mọi người di chuyển mục quang nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Tinh đứng ở cửa phòng thì thấy cô lộ vẻ trầm tư. Nhưng chỉ trong chớp mắt cô đã khôi phục lại thái độ hoạt bát, lanh lợi. Cô lớn tiếng :

- Vãn bối tin rằng người nhà này không liên quan gì đến nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn.

Câu này cô nói trống không chẳng chỉ rõ với ai cả.

Bất Sân đại sư phái Thiếu Lâm liền xen vào :

- Cô nương nói vậy chắc là có đủ bằng chứng. Bần tăng muốn được nghe lời cao luận.

Âu Dương Tinh đáp :

- Đại sư dạy quá lời! Theo ngu kiến của vãn bối thì có bốn điểm đáng để ý. Vậy xin trình bày và mong các vị chỉ giáo thêm.

Cô nói bằng một giọng rất khiêm cung, nhưng cô ra tay lại cực kỳ lợi hại. Mọi người coi cô là một tay đối thủ đáng sợ. Vì thế nên tuy họ đều là những tay cao thủ các phái lớn mà đối với một cô bé xinh đẹp này không dám coi thường. Ai nấy lắng tai nghe thử xem cô đưa ra những lý do gì để chứng minh mẹ con A Liệt không liên quan gì đến Hóa Huyết môn.

Âu Dương Tinh nói tiếp :

- Điểm thứ nhất : Ta hãy coi Tra đại thẩm vừa nghèo vừa ốm kia! Về bệnh hoạn chẳng có chi kỳ lạ, nhưng nghèo túng thì không hợp lý chút nào! Vì lẽ Tra gia ở Hóa Huyết môn nổi tiếng giầu có, vậy bất cứ người đàn bà nào đã lọt vào mắt xanh của Tra đại thiếu gia tất không thiếu gì tiền rừng tiền biển bạc, suốt đời cơm no áo ấm là điều khỏi nói.

Kỳ Kinh cười lạt hỏi xen vào :

- Sự việc chỉ cách mười năm là có thể thay đổi hết, huống chi chuyện này xảy ra từ mười sáu năm trước thì giầu sang biết thành nghèo hàn có chi là lạ?

Âu Dương Tinh đáp :

- Lý lẽ đó khi nào tiểu nữ không nghĩ đến, nhưng tiểu nữ trước hết quan sát từ căn nhà này, nhận ra Tra đại thẩm đã cư trú đến mười mấy năm. Nếu bà giầu có thì việc đổi nhà dễ như trở bàn tay. Sau nữa tiểu nữ lại coi chân tay Tra đại thẩm thô kệch cứng cỏi, nhất định là một người làm ăn vất vả suốt đời cho đến ngày nay.

Phàm Phiếm vuốt râu nói :

- Âu Dương cô nương đã quan sát rất tỷ mỷ, quả là người có kiến thức.

Âu Dương Tinh ngỏ lời cám ơn lão Phàm rồi tiếp :

- Điểm thứ hai : Tra đại thẩm thuộc giới nữ lưu, kiến thức có hạn. Nếu bà dÂu diếm chân tình thì làm sao thoát được pháp nhãn của các vị tiền bối đây? Huống chi khi tiểu nữ nhắc tới Tra đại thiếu gia bà tuyệt không có phản ứng chi hết. Hai người cách biệt đã mười sáu năm Tra đại thiếu gia tuyệt vô âm tin, nay đột nhiên có kẻ nhắc tới thì dù người kín đáo đến đâu cũng không khỏi lộ vẻ sửng sốt. Đây là một nhược điểm của loài người. Những nhân vật giầu kinh nghiệm chẳng ai không biết luận cứ này rất chân thiệt.

Âu Dương Tinh đảo mắt nhìn mọi người thấy ai cũng yên lặng. Trên môi cô bất giác thoáng qua một nụ cười đắc thắng, rồi cô thủng thẳng nói tiếp :

- Điểm thứ ba : Tra đại thiếu gia hồi sinh tiền là một mỹ nam tử nổi tiếng trong võ lâm lại có tính phong lưu đàng điếm, đi tới đâu là để tình duyên tới đó. Nhân phẩm con người đã thế lại giàu có không kém bậc vương hầu thì trên tình trường còn có chỗ nào bất lợi? Thế mà chú ngốc này...

Cô trỏ vào Tra Tư Liệt nói tiếp :

- Nếu quả là giòng dõi Tra đại thiếu gia thì tiểu nữ khó mà tin được. Các vị tiền bối coi lại mà coi : Gã có điểm nào giống phụ thân không? Người ta thường nói : □Cha hùm chẳng sinh con chó□ Tra đại thiếu gia là một nhân vật như vậy, có lý nào lại sinh cậu con cục mịch thế này?

Mọi người nhìn kỹ lại A Liệt thì thấy gã trán hẹp, mũi nhọn, môi mỏng, nước da vàng ửng, thực chẳng khác con nhà dân dã nghèo nàn chút nào.

Luận cứ này có tin hay không là một chuyện khác nhưng chẳng một ai lên tiếng bài bác nên thành sự thực.

Âu Dương Tinh càng tăng thêm phần tự tin, cô tủm tỉm cười nói :

- Còn điểm thứ tư : Giả tỷ chú nhỏ này là giòng dõi Tra gia ở Hóa Huyết môn thì dù có gặp thời cơ bất hạnh chưa được rèn Hóa Huyết thần công thì ít ra cũng biết chút võ học mới phải, mà gã chẳng hiểu tý gì.

Kỳ Kinh lên tiếng bài bác :

- Trường hợp thằng nhỏ này sinh vào thời kỳ Hóa Huyết môn đã bị tiêu diệt thì gã không biết chút võ công nào chẳng có chi là lạ.

Âu Dương Tinh không ngần ngừ gì đáp ngay :

- Đó là các hạ chỉ biết một điều chứ không biết hai. Nếu nhà này có liên quan đến Hóa Huyết môn thì Tra đại thẩm kia dù ẩn cư kín đáo đến đâu cũng có người ở Hóa Huyết môn lọt lưới tìm tới nơi được. Khi Hóa Huyết môn đã có người tìm đến thì chú nhỏ này là giọt máu

duy nhất còn lại, dĩ nhiên đã được truyền thụ võ công và trải bấy nhiêu năm tất gã có căn bản khá rồi. Trái lại điểm thứ tư phải liên quan đến ba điểm trên. Chú nhỏ này chẳng hiểu chút võ công nào đủ chứng minh Tra đại thẩm không nói điều gì trá ngụy.

Mọi người dương mắt lên nhìn Âu Dương Tinh không nói câu gì. Chẳng ai ngờ một vị tiểu cô nương nhỏ tuổi như vậy mà lý luận đã đến chỗ cực kỳ tinh tế, bất giác đều đem lòng tin tưởng cô.

Giữa lúc ấy tên thủ đồ của Đổng Công Xuyên vào phúc đáp căn cứ theo sự điều tra thì người đàn ông nhà họ Tra ở đây qua đời chưa mười năm. Có người bảo Tra Tư Liệt năm nay mười ba tuổi, lại có người nói gã đã mười bốn. Tài liệu này cũng chứng tỏ mẹ con Tra Tư Liệt hoàn toàn không liên quan gì đến Hóa Huyết môn.

Mai am chủ nói :

- Âu Dương cô nương thật là thông minh tài trí trên đời hiếm thấy. Cổ nhân đã có câu : Sông Trường Giang đợt sau xô đợt trước, lớp người mới thay đổi lớp, người xưa thật là đúng lý. Bần ni tuổi già tối tăm không ăn thua gì nữa rồi.

Đổng Công Xuyên nổi lên trận cười hào hứng hỏi :

- Mai am chủ sao lại nói thế? Âu Dương cô nương quả là một kỳ tài thật, nhưng Mai am chủ vẫn là một cây cột đã trồng giữa giòng sông võ lâm. Nếu am chủ tự cho mình là già nua tuổi tác thì tiểu đệ đây đáng chui xuống lỗ rồi hay sao?

Xích Luyện Xà Kỳ Kinh đưa cặp mắt gà chọi ngó qua ngó lại, không hiểu là hắn nhìn ai mà cũng chẳng ai biết bụng hắn đang nghĩ gì.

Trình Nhất Trần đạo nhân ở phái Nga Mi lên tiếng :

- Cuộc hội hợp bữa nay cốt để trao đổi ý kiến về việc tình báo ngờ đâu...

Lão nói tới đây chợt cảnh giác liền dừng lại không nói nữa, đưa mắt nhìn Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh quả là người tinh khôn. Cô hiểu ngay bọn họ vẫn tỵ hiềm về sự hiện diện của mình, liền bụng bảo dạ :

"Bọn họ đi đâu bàn soạn thì ta cũng ngấm ngầm theo dõi xem họ nói gì?"

Cô mỉm cười bước ra ngoài cửa đoạn quay vào ngỏ lời từ biệt mọi người rồi mới băng mình đi.

Mọi người ngó Tra Tư Liệt đang ôm xác con mèo ra chiều ngơ ngác nên chẳng ai để ý gì đến gã nữa.

Trình Nhất Trân đạo nhân lại nói tiếp :

- Không ai ngờ Huyết Vũ thư lại phát sinh tại chốn này. Dường như cái đó có liên quan đến cuộc tụ hội giữa chúng ta.

Tam gia Hứa Thái Bình ở Thanh Long hội cười ha hả hỏi :

- Dù cho nắm tro tàn của Tra gia ở Hóa Huyết môn có cháy trở lại thì chúng ta đã sợ cóc gì?

Mai am chủ nhíu cặp lông mày nghĩ bụng :

- Hứa Thái Bình chưa nói đã cười mà giọng lưỡi đằng đằng sát khí. Thật là một nhân vật rất nguy hiểm.

Bà chưa lên tiếng thì Kỳ Kinh đã cất giọng âm trầm :

- Theo lẽ ra thì Hóa Huyết môn chẳng thể nào khôi phục lại được nữa. Chính tiểu đệ đã tham dự vào vụ án ngày trước. Khi xong việc rồi cũng do tiểu đệ kiểm điểm số người chết thì Hóa Huyết môn từ trên xuống dưới, từ lớn chí nhỏ, cả lão bộc nô tỳ cho đến bọn đầu bếp nÂu ăn đều đủ mặt hết, chẳng sót một ai.

Hắn nhắc tới việc giết tróc năm trước, trong lòng hứng khởi lại nói tiếp :

- Khi đó tiểu đệ chỉ sợ Tra gia có người lọt lưới, nhưng nay hồi tưởng lại thì thấy mình xử trí vụ này hơi quá đáng.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn.

Mai am chủ không nhịn được cất giọng trào phúng hỏi :

- Sao? Kỳ thí chủ cũng cảm thấy thủ đoạn của mình quá tàn nhẫn ư? Cái đó khiến cho người ta khó mà tin được.

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Bình sinh tiểu đệ chẳng bao giờ đeo bộ mặt giả nhân nghĩa. Hóa Huyết thần công khắp thiên hạ còn ai không sợ? Vì thế mà nhổ cỏ phải trừ gốc. Lúc đương thời thật cần làm như vậy. Bây giờ hồi tưởng lại thì thù xưa đã trả, nhưng còn "món" này? Chúng ta chẳng ai có thể tìm ra được vật đã mất, phải vậy không? Giả tỷ bọn họ còn người sống sót thì việc tìm chỗ giÂu của báu chẳng khó khăn gì.

Phàm Phiến lại vuốt râu lớn tiếng :

- Kỳ huynh nói rất có lý! Mười sáu năm nay chúng ta đều đã phế bỏ ý nghĩ tìm lại vật mất tích. Nhưng gần đây Huyết Vũ thư xuất hiện hai lần là chuyện thế nào?

Bất Sân đại sư đáp :

- Hóa Huyết chân kinh đã cão thành bảy bản, mỗi phái giữ một bản.

Nhà sư chưa dứt lời thì Kỳ Kinh đã hỏi ngay :

- Đại sư nói câu này là có ý gì?

Bất Sân đại sư sa xầm nét mặt xẵng giọng đáp :

- Bần tăng muốn nhắc các vị tình thế bữa này phức tạp hơn mười sáu năm trước nhiều.

Mọi người nghe Bất Sân đại sư nói vậy khác nào bị điện giật. Ai nấy đều sửng sốt, biến đổi sắc mặt.

Bất Sân đại sư dương cặp mắt to hơn lúc bình thời nhiều đảo nhìn mọi người, trầm giọng nói tiếp :

- Các vị đều lộ vẻ nghiêm trọng đủ chứng tỏ lời nói của bần tăng đã khiến các vị nghĩ tới rồi, có điều ai đều giÂu tận đáy lòng chẳng chịu nói ra trước mà thôi.

Người khác giữ kín thì chẳng có chi kỳ lạ, nhưng Xích Luyện Xà Kỳ Kinh vẫn lặng thinh khiến cho bầu không khí trở nên khẩn trương khác thường.

Bất Sân đại sư ngó qua vẻ mặt mọi người nói tiếp :

- Từ mười sáu năm cho đến ngày nay, Tra gia ở Hóa Huyết môn đã không còn người nào sống sót ở thế gian. Trái lại bảy môn phái đều giữ Hóa Huyết chân kinh. Theo chỗ bần tăng biết thì trang đầu chân kinh đó là tờ Huyết Vũ thư nói về bí quyết của đại pháp. Bần tăng tin rằng bây giờ đưa ra điểm này rất bổ ích cho việc trừng thanh tình thế mập mờ.

Mai am chủ nói :

- Bất Sân đạo hữu nên biết vụ này chỉ có đạo hữu hoặc Trình đạo hữu nói ra là được, còn người khác dù trong lòng có ý nghi ngờ cũng không dám đề cập tới.

Trình Nhất Trần gật đầu ngắt lời :

- Mai am chủ nói đúng đó! Hiện nay chỉ có đệ tử phái Thiếu Lâm và tệ phái bị ngộ hại, vậy người ngoài dĩ nhiên có điều khó nói.

Bây giờ Kỳ Kinh mới cười khành khạch lên tiếng :

- Ngay đến môn phái có người bị hại cũng chẳng thể ngờ vực hoàn toàn. Tiểu đệ chắc điểm này cũng được nhiều vị đồng ý.

Trình Nhất Trần mặt lạnh như tiền đáp :

- Kỳ huynh nói câu này e rằng còn thiếu sự suy nghĩ.

Kỳ Kinh nói :

- Dĩ nhiên tiểu đệ có chút kiến cơ mới dám nói vậy.

Trình Nhất Trần đề tụ công lực để bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay được rồi cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Thế thì hay lắm! Kỳ huynh đã phát hiện điều chi?

Kỳ Kinh đưa đi đưa lại cặp mắt gà chọi khiến mọi người không biết hắn nhìn ai rồi đáp :

- Trình chân nhân đã có lòng hạ vấn, tiểu đệ đành phải nói trắng ra. Theo chỗ tiểu đệ biết thì bên quý phái cũng có những tay cao thủ ngang hàng với chân nhân hiện ở trong thành Khai Phong, có đúng thế không?

Mọi người liền đưa mục quang ngó Trình Nhất Trần nhưng không thấy lão lộ vẻ kinh ngạc. Mọi người chỉ muốn biết Trình Nhất Trần có phản ứng gì không, hoặc nghe lão đối đáp thế nào.

Trình Nhất Trần thoáng lộ vẽ bẽn lẽn rồi thản nhiên đáp :

- Đúng thế! Sư đệ của bần đạo là Lục Nhất Siêu cũng đến đây nhưng vụ đó lấy chi làm bằng cớ?

Kỳ Kinh đáp :

- Tiểu đệ chỉ muốn nói là Trình chân nhân không phải đến đây một mình, chứ chẳng có dụng ý gì khác... Ha...Ha...

Mọi người đều biết Kỳ Kinh muốn dẫn chứng để ngấm ngầm nói lên phái Nga Mi đã có những tay cao thủ tới phủ Khai Phong thì vụ án "Huyết Vũ thư phái" này không thể lảng ra ngoài được mà cũng là một phần tử đáng nghi.

Mai am chủ xuất hiện ở cửa phòng cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Còn Kỳ thí chủ thì sao? Những cao thủ quý phái đều ở nhà cả ử? Hay cũng còn người khác đã đến Khai Phong?

Kỳ Kinh bật tiếng cười khô khan. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, hắn tự hỏi :

- Mụ lão nhi này chắc cũng biết nhiều chuyện đấy. Ta thử phủ nhận xem mụ bảo sao?

Hắn tính vậy rồi lựa lời ướm hỏi :

- Am chủ thử đoán coi được không?

Mai am chủ đáp :

- Bần ni chẳng cần phải đoán cũng biết quý phái có một vị trong ba tay đại cao thủ là Thập Bộ Đoạn Trường Đồ Đại Kính cũng ở trong khu vực Khai Phong.

Kỳ Kinh cười ruồi nói :

- Mai am chủ có nguồi tin thông thạo quá!

Lúc này mọi người đều nhận ra trong bảy phái thì hai phái Hoa Sơn và Nga Mi đã có thái độ mặc nhiên thừa nhận.

Kỳ Kinh ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Mai am chủ! Tin tức này do am chủ tự mình thám thính được hay còn cao nhân nào giúp đỡ?

Mai am chủ đáp :

- Bần ni đến phủ Khai Phong, nghỉ ở am Pháp Hoa. Am này cũng do người đồng môn thì cái đó không còn là chuyện bí mật, bất tất phải nói nhiều làm chi.

Hứa Thái Bình ở Thanh Long hội lên tiếng :

- Đại danh của Tuệ sư thái ở am Pháp Hoa còn ai không biết?

Lão cười nửa miệng đưa mắt nhìn mọi người lớn tiếng :

- Chúng ta chẳng phải người vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, vậy những việc gì vô ích đừng nhắc tới nữa. Tỷ như hiện giờ các phái đều có những tay cao thủ nằm vùng trong thành Khai Phong là một điều mọi người ai cũng biết rồi.

Lão ngừng lại một chút thì Đổng Công Xuyên lên tiếng hỏi :

- Hứa huynh còn điều chi chỉ giáo?

Hứa Thái Bình lắc lư tấm thân lùn tịt vào béo y đáp :

- Không dám! Tiểu đệ chỉ nhận thấy là các phái đều có cao thủ nằm vùng ở đây, còn vụ Huyết Vũ thư thì không hiểu chi hết.

Bất Sân đại sư hỏi :

- Về Huyết Vũ thư đại pháp, nếu là người công lực không đủ thâm hậu thì chẳng thể thi triển được, sao Hứa thí chủ lại bảo hoàn toàn không hiểu?

Hứa Thái Bình đáp :

- Nếu chúng ta đi về nẻo đường này thì tại hạ xin hỏi đại sư một câu là cử động đó có lợi cho ai?

Phàm Phiếm ở Phong Dương Thần Câu môn nói theo :

- Phải rồi! Động cơ này ở đâu?

Bất Sân đại sư không trả lời, chỉ ngửa mặt lên trời cười lạt.

Phàm Phiếm đảo mắt nhìn quanh thấy mọi người đều có ý trào phúng mình thì biết rằng mình đã lỡ lời liền hất hàm râu lên nói :

- Nếu các vị không trả lời được thì tiểu đệ có cách gần giống như □Tủng nhân thị thính□, tức là trước hết hãy giả định Huyết Vũ thư đó không phải của dư đảng nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn bày đặt thì người ra tay là ai? Dĩ nhiên bảy môn phái chúng ta đây đều đáng hoài nghi, nhưng trước khi chưa tìm được chứng cớ ai nấy đều phải nín nhịn không dám nói ra...

Đổng Công Xuyên nóng tính không nhịn được, ngắt lời :

- Câu nói của Phàm huynh dường như chẳng có chi là lạ. Nói lui nói tới chẳng qua là ám thị về việc liên quan đến bảy bản Hóa Huyết chân kinh chứ gì?

Phàm Phiếm vuốt râu cười đáp :

- Giả tỷ còn có người hạ thủ vì mục đích khiến cho bảy môn phái chúng ta nghi kỵ lẫn nhau. Hoặc giả có người muốn xen vào môn phái lớn để nhảy lên ngôi bảo tọa làm lãnh tụ võ lâm.

Phàm Phiếm nói mấy câu này khiến cho mọi người đều kinh ngạc, ra chiều nghĩ ngợi.

Sau một lúc, Kỳ Kinh cất giọng âm trầm :

- Câu nói của Phàm huynh mới nghe tưởng là có lý, nhưng chính phái lớn trong võ lâm hiện nay đã thành định cục. Sáu bảy chục năm trời chưa từng xảy chuyện các phái lớn tranh dành thứ bậc. Tiểu đệ nhận thấy là quá lo xa.

Hứa Thái Bình đưa mắt nhìn Bất Sân đại sư mỉm cười hỏi :

- Trong chín môn phái lớn có Võ Đương và Thiên Thai là hai phái không tham dự vào vụ công án tại nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn. Phái Thiên Thai chẳng kể làm chi, nhưng phái Võ Đương thực lực hùng hậu lại nổi tiếng lớn. Nếu trong chín phái mà lên ngôi lãnh tụ thì dĩ nhiên không có phái nào khác ngoài phái Võ Đương. Đại sư tính có đúng không?

Lão tỏ ra rất quan tâm đến phái Thiếu Lâm vì phái này cũng phái Võ Đương thực lực ngang nhau, hơn hẳn những phái khác.

Bất Sân đại sư cười thầm nghĩ bụng :

- Bọn này có ý muốn gây trò ly gián cho bản phái cùng Võ Đương xung đột để hao tổn lực lượng. Có thế thì bảy phái kia mới nổi lên thành thế quân bình được. Chà chà! Thật là mưu sâu kế độc! Nhưng khi nào lại mắc bẫy họ?

Nhà sư liền giả bộ suy nghĩ rất nghiêm trọng và lẩm nhẩm gật đầu.

Tra đại thẩm bị bệnh nằm trong phòng. Bà lấy khăn đắp lên đầu nhưng ngấm ngầm hé mở để lắng tai nghe cuộc đối thoại giữa những người ở nhà ngoài. Bỗng bà thấy Mai am chủ đột nhiên xoay mình đi vào, liền trần người nằm quay mặt vào phía trong và chùm chăn kín lại. Từ lúc này nhà ngoài nói gì không nghe rõ nữa.

Tra Tư Liệt ngồi co ro trong góc nhà ôm xác con mèo đen, tuy gã nghe rõ hết cuộc đối thoại giữa mọi người không sao hiểu được nội dung câu chuyện của họ. Mặt gã lộ vẻ bi thảm vì cái chết của con mèo yêu dấu.

Những tay cao thủ bảy môn phái chẳng ai chú ý đến gã kể cả Kỳ Kinh.

Bỗng Đổng Công Xuyên lớn tiếng :

- Theo quy củ của Hóa Huyết môn thì Huyết Vũ thư xuất hiện ở đâu là đêm hôm ấy họ sẽ giết cả nhà, gà chó cũng không bỏ sót. Chúng ta chờ hết đêm nay xem tình hình xảy ra, nếu giống như ở phái Nga Mi, một nhà bị hại hết cả thì nhất định là dư đãng của Tra gia hạ thủ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Lão dứt lời đưa mắt nhìn mọi người không thấy ai phản đối thuyết của mình liền hỏi tiếp :

- Ở đây không phải là chỗ nói chuyện lâu dài. Mời các vị dời gót đến tệ xá nên chăng.

A Liệt nghe tới đây biết là chẳng còn gì đáng để ý nữa, đầu óc gã liền nghĩ sang chuyện khác. Gã sực nhớ tới con người mặt trái soan mắt lớn là Âu Dương Tinh.

Bỗng trong phòng có tiếng Tra thị la gọi : gã mới phát giác trong nhà không còn bóng người nào nữa, liền hạ xác con mèo xuống, chạy vào phòng hỏi :

- Má má! Má má kêu hài nhi có chuyện chi?

Tra thị đã ngồi dậy, mục quang rất sắc bén, không có vẻ bệnh hoạn gì nữa. A Liệt thấy vậy không khỏi sửng sốt, gã hoan hỉ hỏi :

- ủa! Má má khỏi bệnh rồi ư?

Mẫu thân gã trên môi thoáng lộ một nụ cười kỳ dị, nói :

- Bọn người đó đi cả rồi. Ngươi thử theo dõi coi!

A Liệt liền chạy ra. Chỉ trong khoảnh khắc gã trở về báo :

- Họ đi hết cả rồi.

Tra thị thở phào nói :

- Tạ ơn trời đất! Bây giờ ngươi kể lại những câu họ nói với nhau từ đầu đến cuối cho ta nghe.

A Liệt hỏi :

- Bọn họ nói chuyện rất kỳ! Hài nhi chẳng hiểu gì ráo. Má má có hiểu không?

Tra thị giục :

- Ngươi đừng hỏi nữa! Hãy nói lại cho ta nghe!

A Liệt kể lại từ đầu đến cuối không sót câu nào mà cả thứ tự trước sau của từng người cũng không sai trật hay sơ sót một chữ nào.

Tra thị nghe xong gật đầu nói :

- Hay lắm! Lúc đó ta nghĩ nhiều chuyện quá thành ra bỏ sót mất mấy chỗ không nghe rõ.

A Liệt ngơ ngác hỏi :

- Họ nói chuyện gì vậy?

Tra thị đáp :

- Bọn họ nói chuyện nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn...

Đột nhiên bà dừng lại ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp :

- Ta đã nghĩ kỹ mà chưa hiểu có nên nói cho ngươi biết không?

A Liệt nói :

- Má má! Ba bốn năm nay má má có điều chi cũng thương lượng với hài nhi. Cả cô bác hàng xóm cũng khen hài nhi hiểu việc và bảo hài nhi thông thạo bằng đứa nhỏ mười sáu mười bảy tuổi.

Tra thị vuốt má con tỏ vẻ rất thương yêu nói :

- Phải rồi! ngươi quả là một đứa nhỏ hiểu việc.

A Liệt hỏi :

- Thế thì má má còn chờ gì mà không đem chuyện tâm sự nói cho hài nhi biết?

Tra thị lắc đầu đáp :

- Không được đâu! Để ta suy nghĩ lại đã.

A Liệt nóng nảy hỏi :

- Trước nay má má có thế này đâu? Sao nay lại kỳ lạ thế?

Tra thị nói :

- Hoặc giả sau này ngươi sẽ biết rõ nguyên nhân. Còn bây giờ thì ngươi nên nhớ đừng nhắc chuyện này với ai...

Bỗng ngoài cửa có tiếng gọi làm đứt đoạn câu chuyện giữa hai mẹ con.

Tra thị vội nằm xuống kéo chăn bông trùm lên đầu.

A Liệt chạy ra nhà ngoài, đưa tay lên kéo then mở cửa, gã ngần ngừ một chút rồi mới mở cánh cửa gỗ ra.

Bên ngoài ánh dương quang sáng lạn khiến cho người ta cảm thấy thế giới thực hiện chứ không phải là mộng ảo.

Một đại hán đứng ngoài cửa lưng đeo đoản đao. Vừa trông đã biết ngay là một nhân vật giang hồ đã từng luyện tập võ công.

A Liệt ngó đối phương bằng con mắt khiếp sợ, nhưng sau gã thấy vẻ mặt đại hán hiền lành mới yên tâm được phần nào.

Đại hán nhìn A Liệt gật mỉm cười nói :

- Hài tử! Đây là thang thuốc của Mai lão sư thái bảo ta đưa cho mẫu thân ngươi uống là khỏi bệnh. Sư thái còn gửi cho ít tiền để mẹ con ngươi độ nhật.

oOo